

OLMAYAN ŞEYLER

FÜSUN ÇETİNEL

güneşli
kitaplığı

*Hikâyelerime inanan,
onları masâüstü hapishanesinden kurtarıp
okura kavuşturan biricik editörüm Müren Beykan'a...*

İçindeki Öyküler

Kedi Sesleri	9
Trenler ve Şiirler	17
Kendime Sevgilerle	27
Matya Kız	39
İnsan Yavrusu	43
Kurbanın İntikamı	51
Ağaçlara Özgürlük!	59
Baba Terliği	65
İstanbul'un Bartleby'si	71
Korkunun Rengi	75
Yolculuk	83
Olmayan Şeyler Hakkında	95
Kakalakya	101
Son Durak C'nettepe	107
Bir Kadın, Bir Erkek, Bir Çocuk	115

Kedi Sesleri

Kedi seslerini, Marsık öldükten hemen sonra duymaya başlamıştım.

Ağaçların arasından bir kedi sesleniyor gibiydi. Uyku mahmuru, bahçeye açılan kapıya koştum. Gecelikle, yalınayak karlara çıktım. Annem gürültüye uyanıp beni içeri girmeye ikna etmeseydi, saatlerce arayabilirdim sesin sahibini.

Başka bir gün de koltukta bağdaş kurmuş kitap okuyordum, yine aynı ses... Bu kez daire kapımızın dışından, apartmanın içinden bir yerden geliyordu. Kapıyı açtım, ne bir kedi ne de başkası vardı görünürde.

“Alışmalısın,” diyordu babam, saçlarımı okşayarak. “Marsık yok artık.”

İnce ince ağlıyordum. Marsık'ın az ileride, karla kaplı yenedünya ağacının altında gömülü olduğunu biliyordum.

On üç yaşındaki kedimiz Marsık, bundan tam on gün önce; annemin dışarı çıkıp ihtiyacını görsün diye açtığı pencerenin önünde ne yapacağını bilemez halde oturuyordu. Kardan göz gözü görmüyordu dışarıda. Ne içeri giriyor ne de bahçeye atlıyordu.

“Hadi ama oğlum,” dedim, pencereyi kapatmaya çalışırken.

Yenidünya ağacının tepesindeki kızılgerdanları gözlediğini sandım bir an. Kafasını benden yana çevirince gözlerini gördüm. Yabancı, kara birer boşluktu sanki. Yeşili, saydamlığı ne zaman kaybolmuştu da hiçbirimiz farkında olamamıştık.

“Anneeee, Marsık’a bir şeyler olmuş!” diye seslendim içeriye.

Annem elleri ıslak, yanıma geldi mutfaktan.

“Üşütmüştür kızım, bahçedeki bütün kedilerin burnu akıyor zaten,” diye avuttu beni.

Ben de inandım ona. İnanmak istedim çünkü, izlemeye geri dönmek istediğim bir dizi vardı internette.

Ertesi akşamüstü kütüphaneden eve gelince, koltukta büzüşüp kalmış Marsık’ı kucağıma alıp okşadım biraz, tüyleri elimde kaldı. Derisi bollaşmıştı. Burnu kuruydu. Ağzı, o çok sevdiğim çiğ kıyma kokusunu yitirmişti. Damlalıklı süt vermeyi denedim, ağzını açmadı. Bizimkilerin işten dönmesini bekledim.

“Rahatsız etmeyelim, bir şey yiyecek hali yok zavalının baksana,” dedi babam. “Yarın sabah da böyle devam ederse veterinerine götürürüz.”

Hep birlikte yemeğe oturduk. Teyzemin hastalığı, üst kattaki adamın gürültüsü, sınavlar, yaz tatili planları derken, günün yorgunluğu çöktü üstümüze. Kitaplarımızı, tabletlerimizi alıp erkenden yataklarımıza çekildik.

Ertesi gün –yarıyıl tatili tam da o gün başlamıştı– veterinerine ben götürdüm Marsık’ı. Ne miyavladı, ne tısladı. İlk defa itiraz etmiyordu. Veteriner gözlerine ışık tuttu.

“Kafasının içinde bir şeyler baskı yapıyor olmalı,” dedi. “Ödemin gitmesi için kortizon iğnesi yapacağım. Canlanması için de vitamin vereceğim. Epey yaşlı. Böbrekleri iflas etmiş olabilir. Birkaç gün burda kalsın, izleyelim.”

İnanmak istemiyordum. Sen o adama aldırma, Marsık. Daha sığırcıklar gelecek bahçeye. Pembe beyaz baharlar açacak. Kertenkele kovalayacaksın. Yorganın altına girip çıplak ayaklarımıza saldıracaksın, dedim içimden.

Kendi kendimi yiyip bitirdim. Neden hemen götürmemiştik Marsık’ı veterinerine? Neden iki gün beklemiştik? Babama kızdım, anneme kızdım, kendime kızdım. Neden hiçbirimiz fark edememiştik yaklaşan sonu? Veteriner hekim, “Yaşlı,” demişti. “Kaçınılmaz,” demişti ama içsem buna inanmayı reddediyordu. Keşke daha erken baksaydım gözlerine, diyordum kendi kendime.

Sonraki gün veterinerine gittiğimde bana, “Pek iyi değil, hatta hiç iyi değil Marsık,” dedi. “Bence eve götürün. Ne olacaksa orda olsun.”

Battaniyesine sarıp sarmaladım Marsık’ı. Nasıl da

hafiflemiş, nefesi azalmıştı. Dışarı çıktığımızda lapa lapa yağan karın altında ikimiz de titriyorduk.

Artık halının üstünde yatıyordu Marsık. Koltuklara çıkmaktan çoktan vazgeçmişti. Nefesi yorgun ve hırıltılıydı. Yanına pelüş ayıcığını koydum. Kalksa, yemek yese biraz, su içse. Şöyle boylu boyunca bir gerinse. Silkinip atsa hastalığını. Her zamanki gibi kucağıma, okuduğum kitabın tam ortasına atlasa. Ayracın püskülüyle oynasa biraz, diye dualar ettim içimden.

İncitmekten korkarak usul usul taradım tüylerini. Kısık bir haykırış çıktı ağzından. Kemikleri elime batıyordu. Soğuk kulaklarını avuçlarımda boşuna ısıtmaya çalıştım.

Annemle babam, duymak istemediğim şeyler konuşuyorlardı fısır fısır. Veterinerden, uyutmaktan, acısına son vermekten bahsediyorlardı. “İnsanca,” diyorlardı. Nasıl bu kadar çabuk vazgeçebiliyorlardı Marsık’tan?

“Bu gece benimle yatacaksın, Marsık. Ayaklarımın arasında ısıtacağım seni,” diye fısıldadım soğuk kulaklarına.

Kıpırdamaya korkarak uyuduk birlikte. Kâbuslar gördük, terledik, yorgan bacaklarımıza dolandı, üşüdük. Yorgun uyandık geceden. Ve ıslak. Ben bütün gece ağlamıştım, o çişini yapmıştı yatağa. Ömründe ilk defa.

Marsık’ı bir havluya sarıp kaloriferin yanına taşıdık. Zayıf bağırışlarla isyan ediyor, koridorda boş bir çuval gibi seriliyordu. Babam beni ikna edebilmek için veterine-

ri aradı, konuştu, sonra da telefonu bana uzattı.

“İsterseniz getirin uyutalım, onun için daha acısız bir son olur,” dedi adam.

“Bu akşam da bizimle kalsın, belki yarın...” dedim.

Yarının olmayacağını biliyordum. Odama kaçtım. Gözyaşlarım patır patır yanaklarımdan süzülürken, kütüphanemdeki bütün kitapları yere fırlattım, sonra yeniden teker teker yerleştirdim. Arada mutfaktaki sesleri dinliyordum. Dayanamadım yanlarına gittim.

Annemle babam masanın başında oturmuş, konuşmadan kahve içiyorlardı. Annem kalkıp bana da doldurdu. Babam elimi tutup sıktı. Gözüm Marsık’ın buzdolabının hemen yanında duran mama ve su kabını aradı. Annem yıkayıp kaldırmıştı. Yeniden ağladım, bu kez annem de eşlik etti bana.

“Hadi, siz gidip uyuyun biraz. Ben ilgilenirim Marsık’la,” dedi babam.

“Hayır,” dedim. “Onu yalnız bırakmayacağım artık.”

Babam kocaman avuçlarıyla kedimizin zayıf bedenini sardı. Isıtmaya, sakinleştirmeye çalıştı. Gözümün önünde çırpınmasına dayanamıyordum. Onu veterine götürmelerine, uyutmalarına, acısını dindirmelerine izin vermediğim için lanetler yağırdırıyordum kendime.

Uzun çırpınışlar sonunda dindi. Katı ve soğuk bedenini tişörtüme sarıp, bahçeye gömmeden önce son bir kez sepetine yatırdık. Üçümüz pencerenin önündeki kanepede, birbirimize sarılıp, yağın karı seyrederek sabahın olmasını bekledik. Marsık, eve ilk geldiğinde bizi nasıl çevresine